

Jeffrey
Archer

**OVER
MIJN
LIJK**

Vertaling Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Jeffrey Archer
Oorspronkelijke titel: *Over My Dead Body*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Miguel Sobriera / Trevillion Images (trappen); Yolande de Kort (figuur) / Shutterstock (klok)
Foto auteur: © Broosk Saib
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1362 6
ISBN 978 94 027 6943 2 (e-book)
NUR 330
Eerste druk januari 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Publishers* 2021.

Jeffrey Archer asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Bent u rechercheur, *sir*?’

William sloeg zijn ogen op naar de jongeman die de vraag had gesteld. ‘Nee, ik ben de assistent-manager van Midland Bank in Shoreham, Kent.’

‘In dat geval,’ vervolgde de jongeman die niet overtuigd leek, ‘kunt u me vast vertellen wat de wisselkoers tussen de dollar en het pond was toen de valutamarkt vanmorgen opende.’

William probeerde zich te herinneren hoeveel dollars hij had gekregen voor zijn honderd pond vlak voordat hij de avond ervoor aan boord ging, maar hij aarzelde te lang.

‘Het pond staat nu op één dollar en vierenvijftig cent,’ zei de jongeman voordat hij kon reageren. ‘Dus neem me niet kwalijk dat ik het vraag, *sir*, waarom wilt u niet toegeven dat u rechercheur bent?’

William legde het boek dat hij aan het lezen was op het tafeltje voor zich en bekeek de serieuze jonge Amerikaan aandachtig. Hij leek wanhopig om niet als een kind te worden beschouwd, hoewel hij zich nog niet schoor. Het woord ‘kakkineus’ schoot hem meteen te binnen.

‘Kun je een geheimpje bewaren?’ vroeg hij fluisterend.

‘Ja, natuurlijk,’ zei de jongeman alsof hij beledigd was.

‘Neem plaats,’ zei William, wijzend naar de luie stoel tegenover hem. Hij wachtte tot de jongeman zat. ‘Ik ben op vakantie en heb mijn vrouw beloofd dat ik de komende tien dagen tegen niemand zeg dat

ik rechercheur ben, omdat het altijd wordt gevolgd door een stroom vragen die toch weer alleen over werk gaan.'

'Maar waarom dan een bankier als dekmantel kiezen?' vroeg de jongeman. 'Aangezien ik het gevoel heb dat u nog niet het verschil ziet tussen een spreadsheet en een balans.'

'Daar hebben mijn vrouw en ik flink over nagedacht voordat we tot bankier kwamen. Ik ben in de jaren zestig opgegroeid in Shoreham, een stadje in Engeland, en de plaatselijke bankdirecteur was een vriend van mijn vader. Dus ik dacht er een paar weken mee weg te kunnen komen.'

'Wat stond er nog meer op het lijstje?'

'Makelaar, autoverkoper en begrafenisondernemer, waarvan we allemaal vrij zeker waren dat ze niet door eindeloze vragen zouden worden gevolgd.'

De jongeman lachte.

'Welke baan zou jij hebben gekozen?' vroeg William, die het initiatief weer in eigen handen wilde nemen.

'Huurmoordenaar. Dan zou niemand me meer met vragen hebben lastiggevallen.'

'Ik zou direct geweten hebben dat het een dekmantel was,' zei William met een wegwuifgebaar. 'Omdat een huurmoordenaar me niet gevraagd zou hebben of ik een rechercheur was. Dat zou hij al hebben geweten. Dus als je geen huurmoordenaar bent, wat doe je echt?'

'Ik zit in mijn laatste jaar op Choate, een voorbereidingschool in Connecticut.'

'Weet je wat je na school wilt gaan doen? Ik neem aan dat je niet nog steeds hoopt huurmoordenaar te worden.'

'Ik ga eerst naar Harvard om geschiedenis te studeren en daarna rechten.'

'En daarna zul je ongetwijfeld bij een bekend advocatenkantoor gaan werken en het in no time tot juniorpartner schoppen.'

‘Nee, sir, ik wil wetsdienaar worden. Na een jaar als redacteur bij de *Law Review* te hebben gewerkt zal ik bij de FBI gaan.’

‘Voor zo’n jong iemand lijkt je je carrière al goed uitgestippeld te hebben.’

De jongeman fronste, duidelijk beledigd nu, dus William voegde er vlug aan toe: ‘Toen ik zo oud was als jij was ik precies hetzelfde. Ik wist op mijn achtste al dat ik rechercheur wilde worden en bij Scotland Yard zou eindigen.’

‘Waarom duurde het zo lang?’

William glimlachte naar de pientere jongeman, die vast wel de betekenis van het woord ‘vroegrijp’ begreep zonder te beseffen dat het op hem van toepassing zou kunnen zijn. Hij leunde naar voren, stak zijn hand uit en zei: ‘Hoofdinspecteur recherche William Warwick.’

‘James Buchanan.’ De jongeman schudde William stevig de hand. ‘Mag ik vragen hoe u die hoge rang hebt bereikt, want als u in de jaren zestig op school zat, kunt u niet ouder zijn dan...’

‘Hoe weet je zo zeker dat ze jou een plaats op Harvard zullen aanbieden?’ vroeg William in een poging zijn aanval te pareren. ‘Je kunt niet ouder zijn dan...’

‘Zeventien,’ zei James. ‘Ik ben de beste van mijn jaar met een cijfergemiddelde van 8,5 en ben ervan overtuigd dat ik mijn toelatingsexamens goed zal doen.’ Hij wachtte even voordat hij eraan toevoegde: ‘Moet ik aannemen dat u het tot Scotland Yard hebt geschopt, hoofdinspecteur?’

‘Ja,’ reageerde William. Hij was het gewend om door strafpleiters te worden ondervraagd, niet door tieners, hoewel hij genoot van deze ontmoeting. ‘Maar als je zo slim bent, waarom heb je dan niet overwogen om advocaat te worden, of de politiek in te gaan?’

‘Er zijn veel te veel advocaten in Amerika,’ zei James schouderop-halend. ‘En de meesten jagen op letselschadeclaims.’

‘En de politiek?’

‘Ik zou zeer weinig geduld hebben met al die dombo’s om me heen,

en ik heb geen zin om de rest van mijn leven overgeleverd te zijn aan de grillen van de kiezers of me door doelgroepen een mening te laten opleggen.’

‘Terwijl, als je de directeur van de FBI wordt...’

‘Dan zou ik mijn eigen baas zijn en alleen verantwoording afleggen aan de president, en ik zou hem niet altijd laten weten wat ik uitvat.’

William lachte naar de jongeman, die duidelijk niet aan zichzelf twijfelde.

‘En u, sir,’ zei James, en hij klonk meer op zijn gemak, ‘bent u voorbestemd om commissaris van de Londense politie te worden?’ William aarzelde opnieuw. ‘Dat lijkt u duidelijk een mogelijkheid,’ ging James verder voordat hij kon antwoorden. ‘Mag ik u nog een vraag stellen?’

‘Volgens mij laat jij je door niets tegenhouden.’

‘Wat denkt u dat de belangrijkste eigenschappen zijn om een eersteklas rechercheur te worden?’

Over die vraag dacht William even na voordat hij antwoord gaf. ‘Een aangeboren nieuwsgierigheid,’ zei hij ten slotte. ‘Zodat je onmiddellijk iets ziet wat niet helemaal goed voelt.’

James haalde een pen uit een binnenzak en begon Williams woorden achter op de *Alden Daily News* te schrijven.

‘Ook moet je de relevante vragen kunnen stellen aan verdachten, getuigen en collega’s. Vermijd aannames. En bovenal: wees geduldig. Wat de reden is waarom vrouwen vaak betere politieagenten zijn dan mannen. Tot slot moet je in staat zijn al je zintuigen te gebruiken – gezicht, gehoor, gevoel, reuk en smaak.’

‘Ik geloof niet dat ik dat helemaal begrijp,’ zei James.

‘Dat moet voor het eerst zijn,’ reageerde William, en hij had al onmiddellijk spijt van zijn woorden, hoewel de jongeman voor de eerste keer lachte. ‘Sluit je ogen,’ zei William. Hij wachtte een ogenblik en zei toen: ‘Omschrijf mij eens.’

De jongeman nam even de tijd voordat hij antwoordde: ‘U bent

dertig, hooguit vijfendertig jaar, ongeveer één meter vijfentachtig, fit, maar niet meer zo fit als vroeger, en u hebt ergens in het verleden een ernstige schouderkwetsuur opgelopen.’

‘Hoezo denk je dat ik niet meer zo fit ben als vroeger?’ schoot William in de verdediging.

‘U kampt met een pondje of zes aan overgewicht, en aangezien dit de eerste dag van de reis is, kunt u de eindeloze maaltijden die ze aan boord serveren daar niet de schuld van geven.’

William fronste. ‘En de kwetsuur?’

‘De bovenste twee knoopjes van uw hemd staan open, en toen u naar voren leunde om mij de hand te schudden zag ik vlak onder uw linkerschouder een vaag litteken.’

Zoals hij zo vaak deed dacht William aan zijn mentor, agent Fred Yates, die zijn leven had gered en daarbij dat van hem had opgeofferd. Politiewerk was niet altijd zo romantisch als sommige auteurs je wilden doen geloven. Hij ging snel verder. ‘Welk boek ben ik aan het lezen?’

‘*Watership Down* van Richard Adams. En voordat u het vraagt, u bent op pagina honderddrieënveertig.’

‘En mijn kleren, wat maak je daaruit op?’

‘Ik moet toegeven dat ik die een beetje een raadsel vond,’ zei James. ‘Er zouden meerdere subtiele vragen voor nodig zijn voordat ik daarop een antwoord had, en dan alleen als u de waarheid sprak.’

‘Laten we aannemen dat ik een crimineel ben die je vragen pas wil beantwoorden als ik mijn raadsman heb gebeld.’

James aarzelde een moment voordat hij zei: ‘Dat zou op zich een aanwijzing zijn.’

‘Waarom?’

‘Het zou doen vermoeden dat u eerder in aanraking bent geweest met de wet, en als u het telefoonnummer van uw advocaat weet, is dat zeker het geval.’

‘Oké. Laten we ervan uitgaan dat ik geen advocaat heb, maar wel genoeg tv-series heb gekeken om te weten dat ik je vragen niet hoeft te

beantwoorden. Wat heb je weten uit te vogelen zonder me een vraag te stellen?’

‘Uw kleren zijn niet duur, waarschijnlijk zo van het rek gekocht, maar u reist wel eerste klas.’

‘Wat leid je daaruit af?’

‘U draagt een trouwring, dus u kunt een rijke vrouw hebben. Of misschien bent u op een speciale opdracht.’

‘Geen van beide,’ zei William. ‘Daar eindigt het observeren en begint het opsporen. Maar niet slecht.’

De jongeman opende zijn ogen en glimlachte. ‘Mijn beurt, denk ik, sir. Doet u alstublieft uw ogen dicht.’

William keek verrast, maar ging door met het spelletje.

‘Omschrijf me.’

‘Slim, zelfverzekerd, maar onzeker.’

‘Onzeker?’

‘Je bent dan misschien de beste van je jaar, maar je wilt nog altijd heel graag indruk maken.’

‘Wat heb ik aan?’ vroeg James.

‘Een wit katoenen overhemd, mogelijk van Brooks Brothers. Donkerblauwe korte broek, witte katoenen sokken en sportschoenen van Puma, hoewel je zelden of misschien wel nooit in een sportschool komt.’

‘Hoe weet u dat zo zeker?’

‘Toen je op mij afliep, viel me op dat je voeten naar buiten staan. Als je een sportman was, zouden ze in een rechte lijn staan. Als je me niet gelooft, bekijk dan maar eens de voetafdrukken van een olympische hardloper op de atletiekbaan.’

‘Bijzondere kenmerken?’

‘Net onder je linkeroor heb je een piepkleine moedervlek die je geprobeerd hebt te verbergen door je haar te laten groeien, hoewel je dat kort zult moeten laten knippen als je bij de FBI gaat werken.’

‘Beschrijf het beeld achter me.’

‘Een zwart-witfoto van dit schip, de Alden, dat op 23 mei 1977 de haven van New York uit vaart. Het wordt begeleid door een konvooi, wat doet vermoeden dat het zijn eerste vaart was.’

‘Waarom heet het de Alden?’

‘Dat is geen test van observatie,’ zei William, ‘maar van kennis. Als ik het antwoord op die vraag moest weten, zou ik daar altijd later achter kunnen komen. Een eerste indruk is vaak misleidend, dus doe geen aannames. Maar als ik moest raden, en dat moet je als onderzoeker dus niet doen, aangezien dit schip deel uitmaakt van de Pilgrim Line, zou ik zeggen dat Alden de naam was van een van de oorspronkelijke pelgrims die in 1620 aan boord van de Mayflower van Plymouth naar Amerika voeren.’

‘Hoe lang ben ik?’

‘Ongeveer tweeënhalve centimeter korter dan ik, maar uiteindelijk zul je tweeënhalve centimeter langer worden. Je weegt rond de vijftig kilo en je scheert je nog maar net.’

‘Hoeveel mensen zijn hier langs ons gelopen sinds u uw ogen dicht hebt?’

‘Een moeder met twee kinderen, onder wie een jongetje dat Bobby heet, beiden Amerikaans, en even later een van de officieren van het schip.’

‘Hoe weet u dat het een officier was?’

‘Een matroos die de andere kant op liep noemde hem sir. Er was ook een oudere heer.’

‘Hoe weet u dat hij oud was?’

‘Hij liep met een wandelstok, en het duurde even voordat het geluid wegstierf.’

‘Ik ben halfblind,’ zei James toen William zijn ogen weer opende.

‘Verre van dat,’ zei William. ‘Nu is het mijn beurt om de verdachte een aantal vragen te stellen.’ Met een geconcentreerde blik ging James rechtop zitten. ‘Een goeie onderzoeker moet altijd op de feiten vertrouwen en nooit zomaar ergens van uitgaan, dus eerst moet ik erach-

ter zien te komen of Fraser Buchanan, de voorzitter van de Pilgrim Line, jouw grootvader is.’

‘Ja, dat klopt. En mijn vader, Angus, is plaatsvervangend voorzitter.’

‘Fraser, Angus en James. Dat doet een Schotse afkomst vermoeden.’

James knikte.

‘Ze gaan er beiden ongetwijfeld van uit dat jij te zijner tijd het stokje zult overnemen.’

‘Ik heb al duidelijk gemaakt dat dat dus niet zal gebeuren,’ zei James zonder enige aarzeling.

‘Van alles wat ik over je grootvader heb gelezen of gehoord, is hij het gewend om zijn zin te krijgen.’

‘Klopt,’ reageerde James. ‘Maar soms vergeet hij dat we uit hetzelfde hout zijn gesneden,’ voegde hij er met een grijns aan toe.

‘Ik had hetzelfde probleem met mijn vader,’ erkende William. ‘Hij is strafrechtadvocaat, een *Queen’s Counsel*, en hij ging er altijd van uit dat ik in zijn voetstappen zou treden en me later bij hem in de orde zou aansluiten, maar ik liet hem al vanaf jonge leeftijd weten dat ik criminelen wilde opsluiten in plaats van exorbitante tarieven betaald te krijgen om ze uit de gevangenis te houden.’

‘George Bernard Shaw had gelijk,’ verkondigde James. ‘We worden gescheiden door dezelfde taal. Voor u betekent “*the bar*” rechtszalen en advocaten. Voor een Amerikaan betekent het hoge krukken en drankjes.’

‘Een scherpe crimineel zal altijd proberen van onderwerp te veranderen,’ zei William. ‘Maar een gedegen rechercheur zal zichzelf niet toestaan de draad te verliezen. Je hebt mijn vraag over je grootvaders gevoelens over dat jij geen voorzitter van de onderneming wilt worden niet beantwoord.’

‘Mijn grootvader, vermoed ik, is erger dan uw vader,’ zei James. ‘Hij heeft al gedreigd mij te onterven als ik na Harvard niet bij het

bedrijf kom. Maar zolang mijn grootmoeder nog leeft zal hij dat nooit mogen doen.'

William gniffelde.

'Zou het te brutaal zijn, sir, als ik vraag of ik tijdens de reis ongeveer een uur per dag met u zou mogen doorbrengen?' vroeg James zonder zijn eerder getoonde zelfverzekerdheid.

'Dat zou ik leuk vinden. Rond dit uur zou me wel uitkomen, want dan zal mijn vrouw naar yogaklas zijn. Maar er is één voorwaarde: mocht je haar ooit ontmoeten, vertel haar dan niet waar we over hebben gepraat.'

'En waar hebben jullie over gepraat?' vroeg Beth toen ze naast hem opdook.

James sprong overeind. 'De goudprijs, Mrs Warwick,' zei hij met een ernstig gezicht.

'Dan zul je er snel achter zijn gekomen dat dat een onderwerp is waar mijn man bar weinig verstand van heeft,' zei Beth, en ze schonk de jongeman een hartelijke glimlach.

'James, ik wilde je net vertellen dat mijn vrouw veel slimmer is dan ik ben, wat de reden is waarom zij de conservator van het Fitzmolean Museum is en ik slechts een hoofdinspecteur ben bij de recherche.'

'De jongste in de geschiedenis van de Metropolitan Police,' zei Beth.

'Maar mocht je ooit Met tegen mijn vrouw zeggen, dan zal zij aannemen dat je het over een van de mooiste musea ter wereld hebt in plaats van het politiekorps in Londen.'

'Ik was zo blij dat u erin slaagde de Vermeer terug te krijgen,' zei James tegen Mrs Warwick.

Het was Beths beurt om verrast te kijken. 'Ja,' wist ze uiteindelijk uit te brengen, 'en gelukkig kan het schilderij niet opnieuw worden gestolen omdat de dief dood is.'

'Miles Faulkner,' zei James, 'die na een hartaanval in Zwitserland is overleden.'

William en Beth keken elkaar aan, maar zeiden niets.

‘U hebt zelfs de begrafenis bijgewoond, hoofdinspecteur, vermoedelijk om uzelf ervan te vergewissen dat hij dood was.’

‘Hoe kun jij dat nou weten?’ vroeg William, opnieuw in het defensief.

‘Ik lees elke week *The Spectator* en de *New Statesman*, waardoor ik op de hoogte blijf van wat er in Groot-Brittannië gebeurt, en vervolgens probeer ik mijn eigen mening te vormen.’

‘Natuurlijk,’ zei William.

‘Ik verheug me erop u morgen weer te zien, sir,’ zei James, ‘dan zal het interessant zijn te achterhalen of u het mogelijk acht dat Miles Faulkner nog steeds leeft.’

2

De volgende ochtend kuierde Miles Faulkner iets na achten door de salon van het Savoy om zijn advocaat, die al op zijn vaste plek zat, te spreken. Niemand schonk hem een tweede blik terwijl hij tussen de tafels door zwierde.

‘Goedemorgen,’ zei Booth Watson, en hij sloeg zijn ogen op naar zijn enige cliënt, een man die hij mocht noch vertrouwde. Faulkner was echter de enige die het hem mogelijk maakte om van een leefstijl te genieten die weinig van zijn collega’s in de Orde van Advocaten konden hopen te evenaren.

‘Goedemorgen, B.W.,’ reageerde Miles terwijl hij tegenover hem plaatsnam.

Al snel verscheen er een kelner, met opengeslagen notitieboekje en een pen in de aanslag. ‘Wat wilt u deze morgen gebruiken, heren?’ vroeg hij.

‘Het volledig Engelse ontbijt,’ zei Miles zonder de kaart te bekijken.

‘En neemt u het gebruikelijke, sir?’

‘Ja,’ bevestigde Booth Watson terwijl hij zijn cliënt nog wat aandachtiger bekeek. Hij moest toegeven dat de Zwitserse plastisch chirurg een uitstekende klus had verricht. Niemand zou hem hebben herkend als de man die uit de gevangenis was ontsnapt, zijn eigen begrafenis had bijgewoond en onlangs uit de doden was opgestaan. De man tegenover hem vertoonde geen gelijkenis met de ge-

slaagde ondernemer die ooit een van de grote kunstverzamelingen in privébezit had gehad, maar leek nu als twee druppels water op de gepensioneerde kapitein-ter-zee en veteraan van de Falklandcampagne, die luisterde naar de naam van kapitein Ralph Neville. Maar mocht William Warwick ontdekken dat zijn oude rivaal nog leefde, dan zou hij niet rusten voordat hij weer achter de tralies zat. Voor Warwick zou het persoonlijk zijn, de man die uit zijn klauwen was ontsnapt, de man die de politie van Londen voor schut had gezet, de man die...

‘Waarom moest je mij zo dringend spreken?’ vroeg Miles zodra de kelner weg was gelopen.

‘Gisteren belde een onderzoeksjournalist van *The Sunday Times* mij en vroeg of ik iets wist van een Rafaël die onlangs door Christie’s was verkocht en een vervalsing bleek te zijn.’

‘Wat heb je hem verteld?’ vroeg Miles zenuwachtig.

‘Ik verzekerde haar dat het origineel deel uitmaakte van de privécollectie van wijlen Miles Faulkner en dat het nog steeds in de villa van zijn weduwe in Monte Carlo hangt.’

‘Niet veel langer meer,’ vertrouwde Miles hem toe. ‘Toen Christina erachter kwam dat ze toch geen weduwe was, had ik geen andere keuze dan de gehele collectie te verplaatsen naar een veiliger locatie voordat zij die in handen kon krijgen.’

‘En waar zou dat kunnen zijn?’ vroeg Booth Watson, die zich afvroeg of hij wel een eerlijk antwoord zou krijgen.

‘Ik heb een plek gevonden waar geen mensen zijn om mij te bespioneren, en alleen de overvliegende zeemeeuwen op me kunnen kakken.’ Meer gaf Miles niet prijs.

‘Dat hoor ik graag, want het lijkt me verstandig om Engeland een paar weken te verlaten voordat je weer opduikt als kapitein Neville, en geen beter moment om dat te doen dan nu hoofdinspecteur Warwick en zijn vrouw genieten van een vakantie in New York.’

‘Een vakantie die voor hen werd geregeld door Christina om er-

voor te zorgen dat ze allebei ruim buiten de gevarenzone zijn als mijn vrouw en ik voor de tweede keer trouwen.’

‘Maar ik dacht dat Beth Warwick Christina’s bruidsmeisje zou zijn?’

‘Dat zou ze, maar dat was voordat Christina ontdekte waarom ik het me niet kon veroorloven om aan boord van de SS Alden te worden gezien.’

‘Je moet toegeven dat je ex haar nut heeft,’ zei Booth Watson, ‘bijvoorbeeld doordat ze profiteert van de nauwe band die ze met Mrs Warwick heeft opgebouwd.’

‘Eerlijk gezegd, B.W., zou ik beter af zijn geweest als Christina er nooit achter was gekomen dat ik nog leefde. Dus leg me alsjeblieft uit waarom ik dat wijf een tweede keer moet huwen.’

‘Omdat het uiteindelijk al je problemen oplost,’ zei Booth Watson. ‘Vergeet niet dat zij de enige is die Warwick in de gaten kan houden zonder dat-ie argwanend wordt.’

‘Maar als ze nou van kant zou wisselen?’ vroeg Faulkner.

‘Zolang jij de financiële touwtjes in handen hebt, is dat onwaarschijnlijk.’

Faulkner leek niet overtuigd. ‘Dat zou niet het geval zijn als ze ontdekten wie kapitein Ralph Neville echt was en ik weer achter de tralies belandde.’

‘Dan zou ze nog steeds eerst langs mij moeten en dan zou Christina er vlug achter komen aan welke kant ik sta.’

‘Maar ook jij hebt geen keuze,’ zei Miles, ‘omdat je aan de Orde van Advocaten zou moeten uitleggen waarom je de afgelopen jaren een ontsnapte crimineel hebt vertegenwoordigd terwijl je je er terdege van bewust was dat hij je voormalige cliënt was.’

‘Des te meer reden,’ opperde Booth Watson, ‘om ervoor te zorgen dat Christina een bindende overeenkomst tekent zodat ze, mocht ze willen scheiden, net zoveel te verliezen heeft als wij.’

‘En zorg ervoor dat ze tekent voordat ze met kapitein Neville

trouwt, en zeker voordat de Warwicks naar Blighty terugkeren.’

‘Blighty?’ reageerde B.W.

‘Dat is het jargon van kapitein Neville, ouwe reus,’ zei Miles op tamelijk zelfingenomen toon. ‘Dus wanneer zie je Christina?’

‘Morgen heb ik met haar afgesproken op kantoor en dan wil ik de overeenkomst clause voor clause met haar doornemen en haar wijzen op de gevolgen mocht ze niet tekenen.’

‘Mooi, want als ze denkt dat ze mijn kunstverzameling in handen kan krijgen door gewoon haar vriendin Beth te vertellen dat Miles Faulkner nog steeds springlevend is...’

‘Dan zou je voortaan in Pentonville ontbijten en niet in het Savoy.’

‘Mocht dat gebeuren,’ zei Miles, ‘dan zou ik niet aarzelen haar om zeep te brengen.’

‘Dat heb ik al pijnlijk duidelijk gemaakt,’ zei Booth Watson terwijl de kelner met hun ontbijt terugkeerde. ‘Hoewel ik moet toegeven dat ik dat niet uitdrukkelijk in de eindovereenkomst uitgespeld heb.’

‘Het volledige Engelse ontbijt, madam?’

‘Beslist niet, Franco,’ zei Beth, opkijkend naar het naamplaatje op zijn jasje. ‘We nemen allebei cornflakes met meloen en een sneetje bruine toast.’

‘We hebben drie soorten meloen, madam: cantaloupe, honingdauw en water.’

‘Watermeloen, graag,’ zei William.

‘Een verstandige keuze,’ zei Beth. ‘Ik heb ergens gelezen dat je op een zeereis gemiddeld een pondje per dag aankomt.’

‘Laten we dan dankbaar zijn dat we naar New York gaan en niet naar Sydney,’ zei William.

‘Op dit drijvende paleis zou ik maar wat graag naar Sydney gaan,’ gaf Beth met een blik door het vertrek toe. ‘Zijn jou de details opgevallen die ze zo prachtig hebben aangebracht? Elke dag schone lakens, tafelkleden en servetten. En als je in je hut terugkomt is het bed al

opgemaakt en zijn je kleren van gisteren opgehangen en opgeruimd. Ik hou er ook van dat ons wasgoed elke avond in die rieten mandjes wordt teruggebracht. Ze moeten wel tientallen mensen hebben die zwoegen om alles zo soepeltjes te laten verlopen.'

'Beneden zitten achthonderddertig Filipino's weggestopt, madam,' zei hun kelner gniffelend, 'die onze twaalfhonderd gasten bedienen. Tegenwoordig hebben we echter een machinekamer, dus de galeislaven hoeven niet langer te roeien.'

'En is dat de slavendrijver aan het hoofd van de tafel in het midden van de zaal?' vroeg Beth.

'Ja, dat is kapitein Buchanan,' zei Franco, 'die bestuursvoorzitter is van de Pilgrim Line, als hij de tot slaaf gemaakten niet geselt.'

'Kapitein Buchanan?' vroeg William.

'Ja, tijdens de Tweede Wereldoorlog diende de bestuursvoorzitter als marineofficier. U vindt het misschien ook wel interessant om te weten dat hij een vriend was van de overleden Miles Faulkner en diens echtgenote Christina, die trouwens belde om ons te laten weten dat u hun plaats zou innemen en ons vroeg om goed voor u te zorgen.'

'O, deed ze dat?' vroeg William.

'Is dat de vrouw van de bestuursvoorzitter, aan de andere kant van de tafel?' vroeg Beth.

'Ja, madam,' antwoordde Franco. 'Mr en Mrs Buchanan zijn bijna altijd de eersten voor het ontbijt,' merkte hij op, waarna hij wegliep om hun bestelling te halen.

'Hij ziet er net zo ontzagwekkend uit als Miles Faulkner,' zei Beth toen ze de man wat beter bekeek. 'Hoewel hij zijn talenten duidelijk heeft aangewend om iets veel waardevollers te bereiken dan het beroven van zijn medemens.'

'Fraser Buchanan werd in 1921 in Glasgow geboren,' zei William. 'Hij ging op zijn veertiende van school en meldde zich als dekknecht bij de koopvaardij. Toen de oorlog uitbrak, stapte hij als matroos over naar de Royal Navy, maar hij belandde als luitenant op de HMS

Nelson. Hoewel hij het schopje tot kapitein diende hij een paar dagen nadat de wapenstilstand werd getekend zijn ontslag in. Hij keerde terug naar Schotland en kocht een kleine veermaatschappij voor passagiers en auto's, die opereerde vanaf het vasteland naar het eiland Iona. Hij is nu eigenaar van een vloot van zesentwintig vaartuigen, en de Pilgrim Line komt qua grootte en reputatie op de eerste plaats, op Cunard na.'

'Informatie die je ongetwijfeld hebt van de jonge James terwijl ik naar mijn yogaklasje was?'

'Nee, in het *Ship's Log*, dat ik op mijn nachtkastje vond, kun je de geschiedenis van de onderneming lezen,' zei William terwijl Franco twee kommen cornflakes en een stuk watermeloen voor hen neerzette.

'Wie is dat die net naast Mrs Buchanan is gaan zitten?' fluisterde William.

'Vergeef mijn man, Franco,' zei Beth, 'hij is rechercheur en het leven is voor hem één eindeloos onderzoek.'

'Dat is Hamish Buchanan,' zei Franco, 'de oudste zoon van de bestuursvoorzitter. Tot voor kort was hij de plaatsvervangend bestuursvoorzitter van het bedrijf.'

'Tot voor kort?' vroeg William direct. 'Maar hij kan geen dag ouder dan veertig zijn.'

'Gedraag je,' zei Beth.

'Als je de pers mag geloven,' zei Franco in vertrouwen, 'werd hij bij de laatste algemene jaarvergadering vervangen door zijn broer Angus, die net binnen komt lopen met zijn vrouw Alice en hun zoon -'

'James,' zei William.

'Aha!' zei Franco. 'U bent het wonderkind al tegengekomen.'

'En de dame die net links van Mr Buchanan is gaan zitten? Het valt me op dat ze niet eens moeite nam om de bestuursvoorzitter goede-morgen te wensen.'

'Dat is Sara, de echtgenote van Mr Hamish.'